

Arrest

nr. 87 035 van 6 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 18 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die loco advocaat O. GRAVY verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 december 2011 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 19 april 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven van 20 april 2012 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.(...) S.(...) verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, op 4 juni 1979 te Gudermes geboren. U bent sinds 1 september 2005 gehuwd met Z.(...) T.(...) en u hebt met haar twee kinderen. Uw vrouw en kinderen zijn nog steeds in Tsjetsjenië.

U verklaarde dat uw problemen begonnen toen u op 6 november 2011 bezoek kreeg van R.(...) E.(...), een vroegere kennis die u sinds 1999 niet meer had gezien, noch contact mee had gehad. Hij vroeg u of hij een nacht bij u kon blijven slapen en of u hem de volgende dag naar Shali kon brengen. Hoewel u bang was, want hij vertelde u ook dat hij op de federale lijst met gezochte personen stond en dat hij bij de separatisten was, liet u hem inderdaad bij u overnachten en bracht u hem de volgende dag naar Shali. Twee dagen later kreeg u in de vroege ochtend bezoek van gemaskerde mannen in camouflagekledij. Ze namen u mee en voerden een huiszoeking uit bij u thuis. U werd naar een kelderruimte gebracht, u weet niet waar. U werd daar geslagen en ondervraagd over uw band met R.(...) E.(...). Ze wilden u ook dwingen documenten te tekenen, wat u weigerde te doen. Daarna dreigden ze u te zullen vermoorden. In totaal zat u drie weken gevangen. Op een dag – achteraf bleek dit 1 december 2011 – werd u verplicht camouflagekledij aan te doen en werden uw handen met plasticen handboeien vastgebonden. U werd in een auto gezet en jullie reden een hele tijd. Op uw vraag waar ze u naar toe brachten, antwoordde één van de mannen die bij u in de auto zat dat ze met u resultaat gingen boeken. Ze wilden u uit de weg ruimen. Echter op een bepaald moment werd de auto beschoten. In het vuurgevecht dat daarop volgde wist u te ontkomen. U liep weg zonder echter te weten waar u zich juist bevond. Na een tijdje slaagde u er in uw handboeien aan een rots kapot te scheuren. U vervolgde uw weg, passeerde enkele dorpen die u niet kende en die u daarom vermeed alvorens het dorp Bachi-Yurt te herkennen. Vandaar kende u de weg. Uiteindelijk liep u de hele dag en kwam u 's avonds laat aan bij uw neef Isa die aan de rand van uw dorp, Koshkeldy woont. Hij bracht u de volgende nacht, 2 december 2011 naar Khasavyurt vanwaar u een taxi nam naar uw tante in Bamatyurt. Gedurende de periode dat u daar ondergedoken zat kwam uw neef u nog enige documenten brengen: uw rijbewijs, een PV van de huiszoeking van 8 november 2011 en een convocatie die u oproept op 2 december 2011 bij de MVD te verschijnen. Uw intern paspoort en blijkbaar ook uw geboortakte hadden ze afgenomen bij de huiszoeking. U vertrok van bij uw tante op 8 december 2011 met de bus naar Rostov. Van daar uit reisde u met een wagen naar Oekraïne, waarna u samen met enkele andere vluchtelingen te voet de grens werd overgebracht om vervolgens verder door te reizen naar België. U kwam hier aan op 14 december 2011 en vroeg nog diezelfde dag asiel.

U vreest in geval van terugkeer naar uw land van herkomst te worden afgemaakt.

Ter staving van uw identiteit en/ of asielaanvraag legde u volgende documenten voor: (1) Een convocatie van 2 december 2011, (2) een PV van een huiszoeking op 8 december 2011 en (3) uw rijbewijs.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd. Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Uit uw verklaringen blijkt dat u angst hebt om gedood te worden door de autoriteiten, u bent bang afgemaakt te worden (CGVS, p.13).

Na grondig onderzoek van uw dossier en de door u afgelegde verklaringen dienen wij echter tot de vaststelling te komen dat in hoofde van uw persoon niet kan worden besloten tot het aanwezig zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Conventie van Genève van 28 juli 1951 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet.

Ten eerste is het vreemd dat men op een dergelijke officiële wijze een huiszoeking houdt, met een officieel protocol dat de betrokken dienst (ROVD van Gudermes) en verantwoordelijke onderzoeker (M.(...) A.R.) openlijk vermeldt en waarbij twee getuigen – eveneens met naam en adres vermeld – aanwezig zijn (CGVS, p.9) en bovendien niets in beslag werd genomen (CGVS, p.10), om u in direct vervolg hierop drie weken illegaal vast te houden en tenslotte in het geheim uit de weg te willen

ruimen. Als men een dermate officiële huiszoeking houdt – die overeenkomstig paragraaf 182 UPK RF, waarnaar in het PV van de huiszoeking wordt verwezen (CGVS, p.9), gebeurt op grond van een beslissing van de rechtbank – mag worden verondersteld dat een officiële zaak gaande is. Dat men in die context de moeite doet om u drie weken illegaal vast te houden en ergens ver weg in het bos te willen gaan vermoorden, is niet te begrijpen.

Bovendien moet worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat deze huiszoeking zou te maken hebben gehad met uw beweerde voorgaande contact met R.(...) E.(...).

Een gelijkaardige bemerking kan worden gemaakt met betrekking tot de convocatie die u oproept u op 2 december 2011 als getuige te melden bij de MVD (CGVS, p.9). Ook hieruit kan op geen enkele manier uw band met R.(...) E.(...) en de problemen die u ten gevolge daarvan zou hebben blijken.

Vervolgens is het weinig aannemelijk dat u zou weten dat R.(...) E.(...) een rebel is en op de federale gezochtenlijst staat omdat hij u dat toen hij bij u thuis was zelf heeft verteld (CGVS, p.13). Dat een voortvluchtige rebel wanneer hij toevallig op bezoek is bij een oude kennis waarmee hij sinds 12 jaar geen enkel contact meer mee heeft gehad (CGVS, p.5-6) daarover zomaar vertelt, is niet te begrijpen. Genomen dat R.(...) E.(...) bezwaarlijk met zekerheid kon weten aan welke kant u stond en of u wel te vertrouwen was nam hij een niet te begrijpen risico u deze informatie, die helemaal niet noodzakelijk was, te geven. Wat betreft uw kennis over R.(...) E.(...) kan trouwens worden opgemerkt dat het op zijn minst vreemd is dat u net die zaken weet die te lezen staan in de meerdere kleine artikeltjes die over de dood van deze persoon op terug te vinden zijn (zie administratief dossier, blauwe map), maar in feite ook niet meer dan dat. U vermeldt enkel Shali..., federale gezochtenlijst, rebel, zijn leeftijd (CGVS, p.18), net toevallig die vier elementen die in de vermelde korte artikeltjes steeds terugkomen.

Ook moet worden opgemerkt dat uw busreis van Khasavyurt naar Rostov maar moeilijk in overeenstemming is te brengen met uw verklaarde vrees voor vervolging. U verklaart onderweg geen controle te hebben gehad, maar stelt zelf dat die mogelijkheid wel bestaat (CGVS, p.11). Dat u, zich bewust van het risico (CGVS, p.12) en niet wetend of u officieel werd gezocht (CGVS, p.18) op een gelijk openlijke wijze verplaatst terwijl u zich enige dagen eerder net 's nachts door uw neef naar Khasavyurt hebt laten brengen omdat auto's dan aan de administratieve grensovergang minder streng zouden worden gecontroleerd (CGVS, p.17) en u net naar uw tante in Bamatyurt bent gegaan omdat u dacht dat ze u daar niet konden zoeken (CGVS, p.17), valt moeilijk te begrijpen. Genomen dat u – zoals vermeld – enige dagen eerder, bij uw vertrek uit Tsjetsjenië zelf, wel specifiek over mogelijke controles en hoe deze te ontwijken blijkt te hebben nagedacht volstaat de verklaring dat u niet anders kon (CGVS, p.12) niet ter verantwoording voor de vaststelling dat u plots wel voor zo een risicovolle reismethode opteert. Deze publieke reis doet daardoor afbreuk aan uw verklaarde vrees voor vervolging.

Verder valt een desinteresse in uw eigen zaak op te merken welke moeilijk te rijmen valt met de door u verklaarde vrees voor vervolging. Deze desinteresse raakt aan meerdere, onderscheiden elementen van uw asielaanvraag en blijkt zodoende dermate algemeen dat kan worden gesteld dat ze op fundamentele wijze afbreuk doet aan deze vrees voor vervolging.

Zo hebt u nooit gepoogd contact op te nemen met de twee bij de huiszoeking aanwezige getuigen. Deze M.(...) en S.(...) woonden nochtans bij u in de straat (CGVS, p.9) – u verklaart zelf dat dit bewoners van uw dorp zijn (CGVS, p.10) – toch hebt u nooit enige moeite gedaan op bij hen meer te weten te trachten te komen over het gebeurde (CGVS, p.10). Uw verklaring dat u dit niet gedaan zou hebben omdat u vreesde voor uw leven is niet afdoende. Er zou immers toch wel kunnen worden verwacht dat u, die voor het eerst zulke problemen heeft, het nodige doet opdat u deze problemen beter kan begrijpen. Zeker genomen u deze mensen moet gekend hebben en u nog andere mensen in het dorp kende via wie u met hen in contact kon komen (uw neef, uw moeder) is het zwaar te begrijpen dat u dat zelfs niet hebt geprobeerd.

Bovendien moet worden vastgesteld dat u ook na uw vlucht uit uw land nog maar weinig inspanning aan de dag hebt gelegd om u bijkomend te informeren over verdere ontwikkelingen in uw zaak. U weet enkel dat na uw vertrek nog mensen zouden zijn langsgesproken bij uw moeder en haar naar uw verblijfplaats vroegen (CGVS, p.4, p.17). U weet echter niet wanneer ze juist zijn geweest en hoewel u op het moment dat ze u dit vertelde hier in België reeds in de asielprocedure zat – en dus kan worden verondersteld dat u al wist dat documenten van belang konden zijn ter staving van uw aanvraag – (CGVS, p.18) weet u niet of ze toen een convocatie bijhadden, want u hebt het uw moeder niet gevraagd (CGVS, p.18). U weet niet of u al dan niet officieel gezocht wordt (CGVS, p.18).

Tevens kan worden opgemerkt dat u zich achteraf ook blijkbaar nooit de moeite hebt getroost om u bijkomend te informeren over R.(...) E.(...) (CGVS, p.13), tenslotte toch de persoon die aan de basis ligt van uw probleem en zodoende rechtstreeks verantwoordelijk is voor het feit dat u uw land bent moeten ontvluchten. Zo zou u niet weten dat hij vier dagen nadat hij bij u was is gedood in Shali (CGVS, p.18), feiten die nochtans eenvoudig op internet zijn terug te vinden (zie de reeds vermelde

artikels, ter informatie toegevoegd aan het administratief dossier, blauwe map). Uw verklaring dat u geen informatie over hem hebt kunnen zoeken (CGVS, p.19) wordt hier niet weerhouden. Het feit dat u niet op internet kon weerlegt u zelf door te verklaren dat u te weten kwam dat in het opvangcentrum waar u nu verblijft de laatste tijd wel internet is en door zelf te stellen dat het fout was dat u geen gebruik hebt gemaakt van internet (CGVS, p.19).

Tenslotte kunnen er zich op zijn minst vragen worden gesteld bij het feit dat u nooit ook maar de moeite hebt genomen om de tocht welke u na uw ontsnapping op 1 december te voet hebt afgelegd te proberen reconstrueren (CGVS, p.16), al is het maar om uw eigen situatie en de problemen welke u had misschien iets beter te kunnen kaderen.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Het overige door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde document, met name uw rijbewijs (3), is niet van dien aard dat het aan bovenstaande vaststellingen iets kan veranderen. Dit rijbewijs bevat uitsluitend informatie met betrekking tot uw identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Verder stelt verzoeker een kennelijke beoordelingsfout vast. Volgens verzoeker vallen zijn problemen wel onder de definitie van het Vluchtelingenverdrag, die hij terloops in herinnering brengt, omdat zijn problemen zijn begonnen toen hij bezoek kreeg van R. E., een persoon die op de federale “gezochtenlijst” stond en waarvan hij vernam dat hij deel uitmaakte van de separatisten. Verzoeker beschrijft dat hij, nadat deze man een nacht bij hem verbleef, het bezoek heeft gekregen van gemaskerde mannen in camouflagekledij door wie hij werd geslagen, ondervraagd en gedurende 3 weken vastgehouden. Ter staving van deze feiten, zo stelt verzoeker, toont hij een convocatie en een proces-verbaal. Ondanks het standpunt van de commissaris-generaal dat een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming noodzakelijk is voor Tsjetsjenen, is verzoeker van mening dat de verwerende partij overging tot een subjectieve beoordeling door het merkwaardig te achten dat men bij hem op officiële wijze een huiszoeking uitvoert waarbij een officieel protocol werd opgemaakt, terwijl men hem drie weken later op totaal illegale wijze aanhoudt. Hiertegen brengt verzoeker in dat hij enkel de feitelijke situatie beschreven heeft en dat hij de documenten heeft neergelegd die in zijn bezit waren, waaruit bleek dat de huiszoeking het gevolg was van een beslissing van de rechtbank. Verzoeker herhaalt dat het feit dat men hem drie weken later illegaal heeft aangehouden en men hem heeft proberen te vermoorden, een feitelijk element is en hij stipt aan dat zijn verhaal samenhangend en geloofwaardig is. Naar aanleiding van het verwijt van de verwerende partij dat verzoeker niet op de hoogte is van het feit dat R. E. vier dagen nadat hij bij hem de nacht had doorgebracht in Shali gedood werd, stelt hij dat hij alleen de elementen verduidelijkt heeft die aan de basis lagen van zijn vervolging, maar zich niet heeft geïnformeerd over de gebeurtenissen die dhr. R.E. zouden raken. Ook de beoordeling van het feit dat hij op de elementen die in artikels op het internet zijn verschenen na, geen andere gegevens over de situatie kent, acht verzoeker een

subjectieve beoordeling, waartegen hij aanvoert dat de documenten die hij heeft neergelegd aantonen dat hij zich op 2 december 2011 als getuige moest aanmelden bij de MVD en dat er bij hem een huiszoeking plaatsvond. Tegen de overwegingen van de verwerende partij met betrekking tot de wijze waarop verzoeker zijn land heeft verlaten, stelt verzoeker dat hij zich bewust was van de risico's, maar dat zijn leven in gevaar was. Verder noemt verzoeker het vanzelfsprekend dat hij geen contact opnam met de twee getuigen van de huiszoeking omdat hij bang was en omdat hij bezig was met het zoeken naar een oplossing om zijn land van herkomst te verlaten. Er wordt hem, zo vervolgt verzoeker, ook verweten dat hij geen inspanningen heeft geleverd om informatie te verkrijgen, terwijl hij geen contact kan opnemen met zijn nationale autoriteiten om te weten welk gevolg zij aan dit dossier wensen te geven en hij dit aan zijn moeder heeft gevraagd, die verklaarde dat er nog mensen langskwamen en inlichtingen vroegen, waardoor hij ervan uitging dat hij nog steeds gezocht werd. Het feit dat hij niet heeft gevraagd of er een convocatie werd neergelegd en of hij al dan niet officieel wordt gezocht, vormt volgens verzoeker opnieuw een subjectieve beoordeling.

Verzoeker stelt dat hij het belang niet inziet van het bewijs van zijn reisroute aangezien hij de dorpen heeft genoemd waardoor hij gereisd is waardoor het vaststaat dat hij zich in die periode in Tsjetsjenië bevond.

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus op grond van zijn vermoedelijke band met R.E. die 4 dagen na een overnachting bij hem werd vermoord.

In geval hij niet als vluchteling zou worden erkend, zo stelt verzoeker, is het toch aangewezen hem te erkennen op basis van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Volgens verzoeker komen er nog een aantal ernstige incidenten voor waarbij slachtoffers vallen die onder de definitie van artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn vallen. Volgens verzoeker betwist de verwerende partij niet dat er voor burgers zware bedreigingen zijn omwille van willekeurig geweld, waardoor de subsidiaire bescherming moet worden toegekend.

2.2. De artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.3. In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, wordt in de eerste plaats gewezen op de noodzaak aan een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming gelet op de complexe situatie in Tsjetsjenië. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen acht de verklaringen van verzoeker echter ongeloofwaardig omdat het vreemd wordt bevonden dat er bij verzoeker een officiële huiszoeking wordt gehouden waarbij niets wordt in beslag genomen, waaruit blijkt dat er een officieel proces gaande is, en hij daarna drie weken illegaal wordt vastgehouden in een bos met het oogmerk hem uit de weg te ruimen. Uit niets blijkt, zo wordt gesteld, dat de huiszoeking verband zou houden met de contacten van verzoeker met R. E. Ook de convocatie waarbij verzoeker wordt opgeroepen om zich op 2 december 2011 als getuige te melden bevat geen enkele verwijzing naar R. E. Verder wordt in de beslissing gesteld dat het weinig aannemelijk is dat verzoeker zou weten dat R. E. een rebel is die op de federale verdachtenlijst staat omdat die dat zelf tijdens zijn bezoek zou hebben verteld, en dit omdat R. E. onmogelijk kon weten of verzoeker wel betrouwbaar is. Daarnaast wordt in de beslissing gesteld dat het opvallend is dat verzoeker met betrekking tot R. E. enkel die elementen kan noemen die opduiken in de artikels die over de laatstgenoemde zijn verschenen. In de beslissing wordt eveneens gewezen op het ongeloofwaardig karakter van de risicovolle publieke busreis die verzoeker maakte van Khasavyurt naar Rostov, terwijl hij voordien zeer voorzichtig te werk ging. De commissaris-generaal merkt ook op dat de desinteresse van verzoeker in zijn eigen zaak moeilijk te rijmen is met een gegronde vrees voor vervolging. Zo zou verzoeker nooit gepoogd hebben om contact op te nemen met de getuigen die bij de huiszoeking aanwezig waren en heeft hij evenmin inspanningen geleverd om bijkomende informatie te verkrijgen over de recente ontwikkelingen in zijn zaak. Tevens wordt erop gewezen dat verzoeker zich niet bijkomend heeft geïnformeerd over R. E. en dat hij zich niet de moeite heeft getroost om zijn voettocht na zijn ontsnapping op 1 december 2011 te reconstrueren. In de beslissing wordt met betrekking tot de

toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet gesteld dat er actueel in Tsjetsjenië voor burgers geen reëel risico bestaat op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld.

2.4. Verzoeker stelt dat hij een convocatie en een proces-verbaal heeft neergelegd, die de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten staven. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker onder andere een proces-verbaal van een huiszoeking van de ROVD van Gudermes van 8 november 2011 neerlegt en een convocatie van het Ministerie van Binnenlandse Zaken om zich op 2 december 2011 als getuige aan te melden (stuk 9, documenten). De Raad merkt echter op dat documenten slechts bewijswaarde hebben voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen. Verzoeker verklaarde dat hij ter gelegenheid van een huiszoeking op 8 november 2011 werd meegenomen en gedurende drie weken werd vastgehouden waarbij zijn belagers tot doel hadden hem af te maken (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9 maart 2012, p. 13-16). De Raad merkt op dat het uiterst merkwaardig is dat verzoeker slachtoffer zou zijn geweest van een illegale arrestatie met het doel hem af te maken, terwijl dezelfde overheidsagenten op hetzelfde moment een officiële huiszoeking uitvoerden en een convocatie achterlieten om op 2 december als getuige te verschijnen. Verzoeker stelt weliswaar dat hij de feitelijke situatie heeft beschreven, maar hij toont niet aan dat de commissaris-generaal onredelijk te werk ging door het weinig geloofwaardig te achten dat men een officiële huiszoeking uitvoert en hem oproept om op 2 december als getuige te verschijnen indien men toch van plan was hem reeds voordien af te maken.

2.5. Van een asielzoeker mag in redelijkheid worden verwacht dat deze zich op zijn minst informeert naar de stand van zaken en geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen. Verzoeker stoelt zijn relaas op zijn vermeende banden met R. E., maar uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker totaal niet op de hoogte is van het wedervaren van R. E. nadat hij afscheid van hem had genomen (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9 maart 2012, p. 13). Verzoeker stelde ook uitdrukkelijk dat hij nooit informatie heeft opgezocht (Ibid., p. 13). Uit het administratief dossier blijkt echter dat op 12 november 2011 reeds berichten werden verspreid in verschillende media dat R. E. tijdens een politie-actie om het leven was gebracht (stuk 10, landeninformatie, artikels over dood R. E.). Van verzoeker, wiens asielrelaas gestoeld is op de verdenking van banden met de rebellen omwille van zijn contacten met R. E. mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij hiervan minstens op de hoogte is en zelfs meer gedetailleerde informatie over het levenseinde van deze persoon kan aanleveren. Verzoeker blijkt ook achteraf weinig initiatieven te hebben genomen om zich verder te informeren over de oorzaken van zijn problemen. Blijkens de verklaringen van verzoeker waren de getuigen die bij de huiszoeking aanwezig waren bewoners van zijn dorp (stuk 3, gehoorverslag CGVS 9 maart 2012, p. 10). Verzoeker gaf echter aan dat hij nooit de moeite had genomen om bij deze getuigen inlichtingen in te winnen over de omstandigheden of de afwikkeling van de huiszoeking die bij hem plaatsvond. De vrees voor zijn leven ontslaat verzoeker niet van zijn verantwoordelijkheid om desnoods via tussenpersonen de ware toedracht van de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten te achterhalen. Waar verzoeker stelt dat hij geen contact kan opnemen met zijn nationale autoriteiten om meer informatie te verkrijgen, merkt de Raad op dat dit in de bestreden beslissing geenszins van verzoeker wordt verlangd. Er kan echter wel worden verwacht dat hij via familie en kennissen meer informatie tracht te verkrijgen. Nochtans blijkt dat verzoeker, die af en toe contact heeft met zijn moeder, niet heeft gevraagd wanneer de mannen in camouflagekledij nogmaals waren langsgekomen en evenmin heeft gevraagd of ze wederom een convocatie bijhadden (Ibid., 17-18). Het is bovendien weinig geloofwaardig dat verzoeker nooit geprobeerd heeft om zijn hachelijke voettocht na zijn ontsnapping (Ibid., p. 15-17) achteraf te reconstrueren zodat hij kon trachten te bepalen van waar tot waar hij door zijn belagers werd vervoerd. In zijn verzoekschrift geeft verzoeker aan dat hij het belang hiervan niet inziet, terwijl van verzoeker toch op zijn minst mag worden verwacht dat hij geïnteresseerd is in de plaats waar hij uit zijn benarde positie is ontsnapt. Verzoeker acht de beoordeling subjectief, maar weerlegt de objectieve vaststellingen op grond waarvan de commissaris-generaal tot zijn besluit komt niet. Verzoeker bevestigt immers in zijn verzoekschrift dat hij zich niet heeft geïnformeerd, waardoor hij blijk geeft van een manifest gebrek aan interesse in de aangehaalde problemen wat zijn ingeroepen vrees voor vervolging op ernstige wijze relativeert.

2.6. Onduidelijkheid over de reisweg houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot de geloofwaardigheid. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker aanvankelijk verstopt was bij zijn tante in Bamatyurt en op 8 december 2011 een lijnbus heeft genomen van Khasavyurt naar Rostov (stuk 3, gehoorverslag CGVS, 9 maart 2012, p. 11). Verzoeker verklaarde zelf dat de mogelijkheid voor een identiteitscontrole aan de grens op deze lijnbus bestond en dat deze methode van reizen uiterst riskant was. De Raad stelt vast dat het weinig geloofwaardig is dat verzoeker, die zijn neef vroeg om hem op 2 december 2011 's nachts vanuit het dorp met de wagen naar Khasavyurt te brengen, zogenaamd omdat

er dan verminderde controle is (Ibid., p. 17), enkele dagen later een gigantisch risico neemt door met een lijnbus vanuit Khasavyurt naar Rostov te reizen. Het feit dat zijn leven in gevaar was vormt uiteraard geen aannemelijke verklaring waarom verzoeker, die aanvankelijk zeer voorzichtig was en zich niet in de openbaarheid manifesteerde, plots een buitenissig risico neemt door een publieke lijnbus te nemen bij zijn vertrek uit zijn land van herkomst. De door verzoeker gehanteerde reismethode staat haaks op een gegronde vrees voor vervolging.

2.7. De commissaris-generaal kon uit wat voorafgaat rechtsgeldig besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker waardoor hij niet in aanmerking komt voor de erkenning als vluchteling. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas kan verzoeker zich ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van zijn relaas teneinde aannemelijk te maken dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. Verzoekers blote bewering dat er nog wel incidenten voorkomen in Tsjetsjenië die onder de definitie van de subsidiaire bescherming vallen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, volstaat niet om de objectieve informatie te weerleggen waarop de commissaris-generaal zich heeft gesteund (stuk 10, SRB Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië). Uit deze informatie blijkt dat de gevechtshandelingen in Tsjetsjenië een gericht karakter hebben en het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft, zodat er actueel voor burgers in Tsjetsjenië geen situatie van willekeurig geweld bestaat zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wordt door de verwerende partij net wel betwist dat er voor burgers zware bedreigingen zijn omwille van het gericht karakter van de veiligheidsincidenten.

2.9. Er werd geen schending aangetoond van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De materiële motiveringsplicht werd derhalve niet geschonden. Er werd geen kennelijke beoordelingsfout aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes september tweeduizend en twaalf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN